

**ТИХОМИР ДИМИТРОВ
ТРЯБВА ДА УМРЕШ, АКО ТИ
КАЖА**

chitanka.info

Парите бяха преведени. Доволен, Алекс затвори лаптопа, напълни чашата с уиски до горе и застана пред широкия панорамен прозорец. Градът пулсираше в краката му. Нощното небе сипеше дъжд — студен, есенен дъжд. Харесваше меланхолията в цялата панорама. Харесваше и дебелия мокет на хотелската стая, стъпалата му потъваха удобно в него. Обичаше добре свършената работа, навреме платения хонорар, малцовия вкус на уискито, допира на памучната хавлия и петзвездния лукс. Някой почука. „Сигурно е тя — помисли си, — доста е подранила!“

Извади пистолета, махна предпазителя и застана отстрани до вратата. Заглушителят сочеше към тавана. Изчака. „Рум сървис, поръчали сте лед, господине!“ Отвори вратата, грабна металната кофа с лед, набута петдесетачка в ръцете на пиколото и му хлопна вратата под носа. Остави оръжието на нощното шкафче. Глътна половината чаша на екс. Допълни я с шепа лед.

Точно след един час на вратата се почука отново. Този път нямаше съмнение, че е тя. Скри пистолета и отвори. Момичето изцяло покриваше описанието на агенцията: висока, с едри скули, черна коса и стройно тяло.

— Заповядай! — каза.

— Вие сте г-н Пен, нали? Стая 1905? 20 часа?

— Няма грешка. На правилното място си, бейби! Влизай, чувствай се като у дома!

— Благодаря! — усмихнаха му се два реда бели зъби.

— Нещо за пиене?

— Мерси, не пия по време на работа. Бих искала да оправим формалностите първо.

— Разбира се — той посегна към портмонето. — 1800 долара за цяла нощ, нали така?

— Правилно.

Извади 2500 долара и ги постави в ръката ѝ.

— Благодаря! — усмихна му се вежливо тя. — Казвам се Катина.

— Алекс.

— Тъй като ще прекараме нощта заедно, може би все пак ще ви правя компания за едно питие. Ако не възразявате, естествено!

— В никакъв случай. Имам скоч, но мога да поръчам и нещо по-леко. Шампанско?

— Скочът е О.К.

Казаха си „наздраве“ и тя съблече дългия, черен шлифър. Остави го на земята. Алекс се загледа в перфектното ѝ тяло, в скъпото ѝ, полупрозрачно бельо, в лачените обувки на висок ток. Истинска награда за добре свършената работа!

— Красива си!

— Благодаря! Непрекъснато ми го казват, но от устата на сладур като теб звучи приятно.

— Аха!

— Обслужваме всякакви клиенти, знаеш, но рядко ми се случва да прекарам нощта с културен, внимателен и добре сложен хубавец.

— Това на всичките си клиенти ли го разправяш?

— Глупости! Разбира се, че не! Как така се оказа сам в хотелската стая, Алекс? Изглеждаш ми като магнит за жените.

— Така ли мислиш?

Алекс наля допълнително скоч в чашите и след кратка пауза продължи:

— В командировка съм. Изкарах малко кеш и реших да отпразнувам победата. С теб!

— Иха! Да прием за победата тогава!

— Наздраве!

— Наздраве!

— Какво работиш, ако не е тайна? — попита тя.

— Всъщност е тайна. Трябва да умреш, ако ти кажа — ухили се той.

— Е, добре, в такъв случай не искам да знам.

Той я прегърна и нежно започна да целува добре оформените ѝ гърди.

— Живанши? — предположи.

— По всичко личи, че си имаме познавач!

Ръката ѝ бръкна под хавлията, хвана вече твърдия му пенис и започна да си играе с него. Дишането му се учести. Оставиха чашите на нощното шкафче. Започнаха да се събличат. Помоли я да остане по жартиери, но да махне обувките.

Любиха се няколко пъти. Гледаха телевизия. Говориха си за дребните неща от живота. Поръчаха среднощна закуска и пак гледаха телевизия. Доизпиха бутилката. Тя му предложи един последен оргазъм — като бонус за хубавата вечер. Дори каза, че ще му разреши да ѝ свърши в устата. Естествено, с презерватив. Той отказа. Беше изтощен.

Лежеше в леглото по корем, а Катина го галеше с дългите си коси по гърба. Оставаха им още два часа заедно.

— Знаеш ли, размислих за това, което ми каза снощи — започна тя.

— Кое по-точно?

— Че трябва да умра, ако разбере какво правиш.

— И?

— Ами, готова съм да платя цената.

Той се обърна по гръб и я изгледа сериозно в очите:

— Аз не се шегувах, скъпа!

— Аз също не се шегувам. Нямам какво да губя. Дължа петдесет хиляди на един главорез и разполагам само с два дни, за да оправя нещата. Предпочитам ти да свършиш работата, вместо неговите мутри, които няма да са толкова внимателни като теб.

— Как се забърка в тази каша?

— Дълга история. Но стореното е непоправимо.

— Защо не избягаш?

— Детето ми е заключено при него. Петгодишната ми дъщеря! Е, ще го направиш ли? Ти знаеш как да го направиш, нали, Алекс?

— Това ми е работата.

— Знаех си.

— Как се досети?

— Имала съм такива клиенти и преди. Издава ви всичко — поведението, начина ви на говорене, изражението, езика на тялото, всичко. Само вие си мислите, че сте непроницаеми. Сигурно криеш оръжието си някъде наблизо?

— Всъщност, да. Пистолетът ми стои зареден в нощното шкафче. Трябват ми само две секунди, за да ти пръсна главата.

— Искаш ли да ми покажеш?

— Не работя безплатно, скъпа. Едва ли можеш да си го позволиш. Освен това, не посягам на жени и на деца. Имам си принципи. А и не мога да повярвам, че си готова да зарежеш детето в ръцете на някакъв гангстер. Ще я превърне в проститутка, като теб. Дори по-лошо. Може да я изнасили и убие.

— Ако избягам ще убие и двете ни. Каква е разликата?

— Права си. Няма разлика. Каж ми нещо повече за този човек?

Катина му разказа подробно как е емигрирала с майка си преди години, която малко по-късно починала. Започнала да работи като проститутка, за да се издържа и забременяла от бившия си сводник. Очистил го местен организатор на залози, рекет и търговия с крадени бижута. Убил го заради неплатен дълг — близо двеста хиляди долара. Така тя станала негова собственост и трябвало да работи, за да му върне парите. Дъщеря ѝ служела като залог — позволявал им да се виждат само веднъж месечно — срещу съответната „вноска“. Иначе се грижел добре за детето. Купувал ѝ хубави дрехи. Наел бавачка да ѝ преподава уроци. Поставеният срок изтичал след два дни и тя не се съмнявала, че изродът ще посегне на дъщеря ѝ, а после и на нея, ако не си получи парите. Имала още 50 000 долара да връща.

— Каква част от парите успя да събереш? — попита Алекс.

— Близо двадесет хиляди, но няма откъде да взема останалите тридесет бона за два дни.

— Защо не го помолиш за отсрочка? Дала си му две трети от парите! Всеки би предпочел да изчака за останалото, вместо да си цапа ръцете с убийство на дете.

— Вече няколко пъти исках отсрочка. Този път съм загазила.

— Знае ли някой, че си тук?

— Мисля, че не. Няма нужда да ме следи. Дъщеря ми е при него!

— Срещу половината от твоите двадесет бона ще реша проблема, скъпа! Но искам да оправим формалностите първо. Знаеш как е! — намигна ѝ той.

Четири часа по-късно Алекс се върна в хотелската стая с плик, в който имаше точно десет хиляди долара — в употребявани банкноти. Разполагаше с описание на рекетъора, с разположението на офиса му, каква охрана ползва, къде ходи, кога яде — знаеше всичко, което му трябваше да знае. Опакова си багажа, пъкна пистолета под колана и излезе. Плати на рецепцията в брой. Помоли да му повикат такси към летището. Пътюм каза на шофьора да се отбие през квартала.

В страничната уличка, точно както тя му беше обяснила, имаше метална врата и един дебелак пушеше цигара пред нея. Свали го с изстрел в челото. Мина през дългия коридор и стигна до вратата в дъното. Зад нея се намираше билирдната зала, откъдето метално стълбище водеше надолу към офиса на Главния. Там държаха момичето. Трябваше да е тук — колата му беше паркирана отпред.

Алекс ритна вратата на билирдната зала, без да влиза. И без да се показва. Чу мъжки гласове, бързи стъпки и щракане на приклади. Хвърли две гранати вътре, една след друга. Легна по очи на земята, с ръце върху ушите. Панически викове. Силна експлозия. После още една. Пълна тишина. В опушеното помещение не остана жив човек. Слезе по металното стълбище и веднага откри офиса. До него имаше кенеф. Вратата на кенефа беше отворена. Някакъв мъж клечеше на пода, върху плочките, гащите му бяха смъкнати. Ръцете му бяха на тила. Ревеше и трепереше от страх. Мърмореше си нещо под носа. Застреля го. И влезе в офиса.

Завари двама души вътре. Босът държеше момиченцето в лявата си ръка, а с дясната притискаше револвер до слепоочието ѝ. Отстрани имаше някакъв мъж с насочено към Алекс оръжие. Стреля първо в пистолета, после в главата. Трупът остави червена диря, докато се свличаше по стената. Момиченцето се разпищя. Алекс каза на Главния:

— Ако я убиеш, ще умреш. Бавно. Ако я пуснеш, ще живееш, но с прострелян крак. За да не ме проследиш. Избирай!

Онзи се опита да насочи револвера към него, но светлината в очите му угасна, след като последният куршум от пълнителя на Алекс го уцели в десетката. Момиченцето плачеше. Той подаде ръка:

— Хайде, скъпа, ела с мен! Майка ти чака горе. Няма от какво да се страхуваш, аз съм от добрите. Дойдох да те освободя.

Момиченцето отказа да се подчини, затова той го вдигна, праметна го през рамо и го понесе през коридорите навън. Там ги чакаше Катина, беше пристигнала точно в уречения час. Каза й, че ако се забави повече от 10 минути, значи дъщеря й е мъртва. Той — също.

— Не зная как да ти се отблагодаря! Ти спаси живота на детето ми! — плачеше Катина. Целуваше, прегръщаше и милваше момиченцето.

— Аз зная — спокойно отвърна Алекс. — Ще ти звънна след няколко дни. Дръж телефона си включен! А сега изчезвай оттук. Може да стане опасно.

Още преди тя да успее да му отговори, той хвърли пистолета в най-близката кофа за боклук, пусна ръкавиците в съседната, обърна й гръб, излезе на главната улица и се качи обратно в таксито:

— Извинявай за закъснението! Искях да намеря подарък на годишницата ми по случай рождения й ден. Продължаваме към летището!

— Няма проблеми, сър! Рождените дни са хубаво нещо! — отвърна делово шофьорът и настъпи газта.

Полетът обратно към вкъщи беше скучен. Прекара го в четене на вестници и сън. Кацна късно през нощта. Прибра се по малките улички, с бейзболна шапка на главата. Влезе през задния вход. В хола го чакаше Тим — неговият двойник, облечен в собствените му дрехи. Излежаваше се върху канапето и гледаше телевизия.

— Как мина? — пита го.

— Чудесно! — отвърна Алекс, бръкна в пътническата чанта и извади плика с омачканите банкноти. Хвърли го на масата. — Това е за теб.

Тим извади парите от хартиената торба, преброи ги внимателно и погледна Алекс с учудване:

— Тук има десет хиляди долара! Много повече, отколкото ми дължиш.

— Приеми го като компенсация по случай раздялата ни. Повече няма да имам нужда от теб!

— Но, Алекс, аз направих всичко както трябва — ходих в казиното, после залагах на коне, вчера стоях до късно в бара. Още ме боли главата. Разговарях с половината ти приятели.

— Причината не е в теб, не се притеснявай — успокой го Алекс. — Случи се нещо непредвидено и реших да прекратя кариерата си на наемен убиец. Ще се оженя, ще имам деца и ще започна нормална работа. Което значи, че повече няма да имам нужда от теб. А сега бързо, преобличай се и изчезвай! Остава малко време до изгрева. Мини през задния вход и гледай да не се набиваш на очи! Напусни града възможно най-бързо. И забрави, че ме познаваш! Ако някога решиш да се разприказваш помни, че и двамата сме в играта като съучастници, но аз имам повече да губя от теб. Няма да стигнеш дори до съдебната зала. Имам хора навсякъде.

— Да, да, разбира се, излишно се притесняваш. Гроб съм! Пък и получих достатъчно през последните няколко години, за да си държа устата затворена. Много повече, отколкото щях да изкарам от учителската си заплата. Просто малко ме учудва спонтанното ти решение.

— Срегнах една жена. Мисля, че съм влюбен. Знаеш как е.

— Ти? Влюбен? Не мога да повярвам!

— Аз също съм човек, Тим!

— Правилно, извинявай! Не исках да прозвучи така. Ако все пак някога си промениш решението, да знаеш, че съм на твое разположение.

— Много рядко си променям решението. А сега изчезвай, преди да съм решил да задържа тези десет бона за себе си. Нямах представа какво преживях заради тях.

— Окей, окей, тръгвам веднага. Не бъди толкова груб! Мислех, че през всичките тези години сме станали приятели. Очевидно съм грешал! — Тим започна да се преоблича.

— Аз нямам приятели. Професията ми не го позволява.

— Е, добре, тогава. Значи наистина е време да смениш професията. Желая ти успех!

Алекс се просна уморен върху канапетото и само изглежда двойника си злобно, без да каже нищо.

— Сбогом, партньоре!

— Сбогом! Заклучи врата след себе си. После унищожи ключа. Гледай да не се набиваш на очи.

Тим вече беше на улицата и не го чу. Бързаше да се прибере вкъщи, при жена си и децата си, далеч от този кръвопиец, който само за няколко години го беше направил богат. Единственото му задължение беше да го „замества“, докато Алекс пътуваше „в командировка“ и се подвизаваше под фалшива самоличност. Трябваше да излиза на публични места, да носи неговите дрехи и документи, да говори като него, да се държи като него, да харчи парите му и да създава алиби. В замяна получаваше тлъст хонорар в брой за всяко свое посещение. Без данъци и такси. Истинско чудо беше, че остана жив! Мигът на раздялата го притесняваше още от самото начало, когато двамата се запознаха в един интернет форум. Е, оказа се най-успешният ден в живота на Тим!

Колата го чакаше на далечен, усамотен паркинг, извън града. Прегледа я внимателно за експлозиви, преди да се качи. „Човек не може да бъде сигурен в тези времена!“ Врътна ключа и потегли към вкъщи. Пусна си радиото. Сутрешните шоута започваха.

Алекс изгледа новините и прогнозата за времето с половин око, после заспа. Сънува Катина и малкото ѝ, разплакано момиченце. Беше крайно време да сложи край на самотата, да!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.